

Kniha Daniel – číslo sedemdesiatjeden

Prorocká tapiséria: Odhalenie štyroch ohavností ôsmej kapitoly Ezechiela a ich významu v modernej dobe

Jeff Pippenger

2024-02-04

Štyri ohavnosti v ôsmej kapitole Ezechiela predstavujú štyri generácie moderného Izraela a začiatok moderného Izraela bol predobrazený začiatkom starovekého Izraela. Obe tieto počiatkové dejiny svedčia o ukončení moderného Izraela pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. O dvoch začiatkoch Izraela, starovekom doslovnom i modernom duchovnom, svedčia počiatkové dejiny severného kráľovstva Izraela, keď sa oddelilo od Júdu.

Keď staroveký Izrael postavil zlaté teľa, práve vyšiel z Egypta na naplnenie proroctva, ktoré označovalo, že Boh z nich učiní kráľovstvo. Príbeh Jeroboáma, prvého kráľa severného kráľovstva Izraela, zahŕňa práve tieto charakteristiky. Jeroboám utiekol do Egypta pred Šalamúnovým hnevom. Prorok Achija mu dal prorocké zaslúbenie, že bude ustanovený za kráľa nad desiatimi z dvanástich kmeňov. Skôr než sa toto proroctvo naplnilo, Jeroboám utiekol do Egypta, aby vytvoril odstup medzi sebou a Šalamúnom, až kým Šalamún nezomrel.

A stalo sa v tom čase, keď Jeroboám vyšiel z Jeruzalema, že ho na ceste stretol prorok Achija zo Šíla; a bol odetý novým plášťom; a oni dvaja boli sami na poli. Vtedy Achija schytil nový plášť, ktorý mal na sebe, a roztrhol ho na dvanásť kusov. A povedal Jeroboámovi: Vezmi si desať kusov, lebo takto hovorí Hospodin, Boh Izraela: Hľa, vytrhnem kráľovstvo z ruky Šalamúna a dám tebe desať kmeňov. (Jeden kmeň však bude mať pre svojho služobníka Dávida a pre Jeruzalem, mesto, ktoré som si vyvolil zo všetkých kmeňov Izraela.) Pretože ma opustili a klaňali sa Aštóret, bohyni Sidončanov, Kemošovi, bohu Moábcov, a Milkomovi, bohu synov Ammónových, a nechodili po mojich cestách, aby činili to, čo je správne v mojich očiach, a zachovávali moje ustanovenia a moje súdy, ako Dávid, jeho otec. Avšak nevezmem celé kráľovstvo z jeho ruky, ale ustanovím ho za knieža po všetky dni jeho života pre Dávida, svojho služobníka, ktorého som si vyvolil, pretože zachovával moje prikázania a moje ustanovenia. Ale vezmem kráľovstvo z ruky jeho syna a dám ho tebe, totiž desať kmeňov. A jeho synovi dám jeden kmeň, aby Dávid, môj služobník, mal vždy predou mnou lampu v Jeruzaleme, v meste, ktoré som si vyvolil, aby som tam položil svoje meno.

A vezmem ťa a budeš kraľovať nad všetkým, po čom túži tvoja duša, a budeš kráľom nad Izraelom. A stane sa, ak budeš počúvať na všetko, čo ti prikážem, a budeš chodiť po mojich cestách a robiť to, čo je správne v mojich očiach, zachovávajúc moje ustanovenia a moje prikázania, ako robil Dávid, môj služobník, že budem s tebou a vybudujem ti trvalý dom, ako som vybudoval Dávidovi, a dám ti Izrael. A pre toto budem sužovať semeno Dávidovo, ale nie naveky. Preto sa Šalamún usiloval zabiť Jeroboáma. Jeroboám však vstal a utiekol do Egypta k Šíšakovi, egyptskému kráľovi, a bol v Egypte až do smrti Šalamúna. A ostatné skutky Šalamúna a všetko, čo vykonal, i jeho múdrosť, či nie sú zapísané v knihe skutkov Šalamúnových? A čas, ktorý Šalamún kraľoval v Jeruzaleme nad celým Izraelom, bol štyridsať

rokov. A Šalamún zosnul a bol pochovaný v meste svojho otca Dávida; a namiesto neho kraľoval jeho syn Rechabeám. 1. Kráľov 11:28–43.

Po smrti kráľa Šalamúna sa kráľovstvo malo rozdeliť a Jeroboám sa mal stať kráľom nad desiatimi severnými kmeňmi, zatiaľ čo Šalamúnov syn Rechabeám mal byť kráľom v Jeruzaleme. Predtým, než došlo k rozdeleniu kmeňov, Jeroboám musel vyjsť z Egypta.

A Roboám odišiel do Síchema, lebo do Síchema prišiel celý Izrael, aby ho ustanovil za kráľa. A stalo sa, keď sa o tom dopytal Jeroboám, syn Nebátov, ktorý bol ešte v Egypte, (pretože utiekol pred kráľa Šalamúna a Jeroboám býval v Egypte,) že poslali po neho a zavolali ho. A Jeroboám i celé zhromaždenie Izraela prišli a hovorili Roboámovi: Tvoj otec učinil naše jarmo tvrdým; teraz teda uľahči ťažkú službu svojho otca a jeho ťažké jarmo, ktoré na nás vložil, a budeme ti slúžiť. A on im povedal: Odídte ešte na tri dni, potom sa ku mne vráťte. A ľud odišiel. 1 Kráľov 12:1–5.

Príbeh o tom, ako Róboám počas troch dní konal nerozumne, pripisuje vinu jeho nerozumnému odmietnutiu rady starcov, avšak oddelenie kmeňov bolo prorokované, takže by k nemu došlo tak či onak. Stojí za zmienku, pre budúci článok, že proces oddelenia bol výslovne označený ako tri dni. Obe kráľovstvá sa počas dejín milleritov opäť stávajú jedným kráľovstvom, a keď sa severné a južné kmene počas milleritských dejín stávajú jedným kráľovstvom, je to v časovom období príchodu troch anjelov zo štrnástej kapitoly Zjavenia. Títo traja anjeli v dejinách milleritov boli predobrazení troma dňami Róboámovho rozhodovania. Tých štyridsaťšesť rokov, počas ktorých prichádzali traja anjeli od roku 1798 až do roku 1844, bolo tiež troma symbolickými dňami, o ktorých Kristus v druhej kapitole Jánovho evanjelia povedal, že budú potrebné, aby vzkriesil zničený chrám, avšak táto časť štúdie je určená pre budúci článok.

Keď Roboám po troch dňoch vyriekol svoj pochabý výrok, kráľovstvá sa rozdelili.

Keď teda celý Izrael videl, že ich kráľ nevypočul, ľud odpovedal kráľovi a povedal: Aký podiel máme na Dávidovi? Nemáme ani dedičstvo v synovi Izaiho. Do svojich stanov, ó, Izrael! Teraz hľad' na svoj vlastný dom, Dávid. A Izrael odišiel do svojich stanov. Ale nad synmi Izraela, ktorí bývali v judských mestách, kraľoval Roboám. Potom kráľ Roboám poslal Adoráma, ktorý bol nad daňou; a celý Izrael ho ukameňoval, takže zomrel. Preto sa kráľ Roboám poponáhlal nastúpiť do svojho voza, aby utiekol do Jeruzalema. Tak sa Izrael vzbúril proti domu Dávidovmu až do tohto dňa. A stalo sa, keď celý Izrael počul, že sa Jeroboám vrátil, že poslali a povolali ho do zhromaždenia a ustanovili ho za kráľa nad celým Izraelom; nebolo nikoho, kto by nasledoval dom Dávidov, iba jediný kmeň Júdu. 1 Kráľov 12:16–20.

Proroctvo, že Jeroboám dostane kráľovstvo, sa naplnilo a naplnilo sa v čase, keď vyšiel z Egypta. Zo žiarlivosti nad tým, že Božia svätyňa bola v meste Jeruzalem, v meste, ktoré si Boh vyvolil, aby tam položil svoje meno, sa Jeroboám podujal napodobniť svätyňu, kňazstvo a bohoslužobnú službu, o ktorých bolo ustanovené, že sa majú vykonávať jedine v Jeruzaleme. Dielo Jeroboáma pri zriadení falošného systému uctievania v severných desiatich kmeňoch je priamou paralelou k vzbure Árona a zlatému teľaťu, a tak poskytuje ďalšie svedectvo nielen o čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, ale aj o vzbure z roku 1863.

A Jeroboám povedal vo svojom srdci: Teraz sa kráľovstvo vráti domu Dávidovmu. Ak tento ľud bude chodiť obetovať do domu Hospodinovho v Jeruzaleme, srdce tohto ľudu sa opäť obráti k jeho pánovi, k Roboámovi, judskému kráľovi; mňa zabijú a vrátia sa k Roboámovi, judskému kráľovi. Preto sa kráľ poradil a zhotovil dve zlaté teľatá a povedal im: Už ste sa dost nachodili do Jeruzalema; hľa, tvoji bohovia, Izrael, ktorí ťa vyviedli z egyptskej krajiny. Jedno postavil v Bét-eli a druhé umiestnil v Dáne. A táto vec sa stala hriechom, lebo ľud chodieval klaňať sa pred jedno až do Dánu. A zriadil dom výšin a ustanovil kňazov z najnižších vrstiev ľudu, ktorí neboli zo synov Léviho. A Jeroboám ustanovil sviatok v ôsmom mesiaci, na pätnásty deň mesiaca, podobný sviatku, ktorý bol v Judsku, a obetoval na oltári. Tak urobil v Bét-eli, obetujúc teľatám, ktoré zhotovil; a ustanovil v Bét-eli kňazov výšin, ktoré zriadil. A obetoval na oltári, ktorý zhotovil v Bét-eli, na pätnásty deň ôsmeho mesiaca, totiž v mesiaci, ktorý si vymyslel vo svojom vlastnom srdci; a ustanovil sviatok pre synov Izraelových; a obetoval na oltári a páliť kadidlo. 1. Kráľov 12:26–33.

Jeroboamova vzbura poskytuje ďalšiu líniu pravdy, ktorú možno položiť na vzburu Árona, vzburu protestantského rohu v roku 1863 a vzburu republikánskeho rohu pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, a tým rozširuje prorocké svedectvo. Vo vzbure Áronovho zlatého teľaťa Pán zmenil ustanovený spôsob vyberania kňazstva.

Pred vzburou sa mal prvorodený z každého kmeňa stať súčasťou kňazstva. No pri Áronovej vzbure so zlatým teľaťom stál pri Mojžišovi iba kmeň Lévi. Z tohto dôvodu Boh zmenil ustanovený spôsob poskytovania mužov pre kňazstvo a od toho okamihu malo kňazstvo pozostávať už len z Léviho rodu.

A keď Mojžiš videl, že ľud je obnažený, (lebo Áron ich obnažil na ich hanbu medzi ich nepriateľmi,) Mojžiš sa postavil do brány tábora a povedal: Kto je na strane Hospodinovej? Nech príde ku mne. A zhromaždili sa k nemu všetci synovia Léviho. A povedal im: Takto hovorí Hospodin, Boh Izraela: Každý nech si pripáše svoj meč k boku a choďte sem i ta od brány k bráne po celom tábore a zabite každý svojho brata, každý svojho druhá a každý svojho blížneho. A synovia Léviho učinili podľa slova Mojžišovho, a toho dňa padlo z ľudu asi tritisíc mužov. Exodus 32:25–28.

Jeroboam napodobnil dielo, ktoré Boh vykonal pri Áronovej vzbure, keď Boh vzbudil nové kňazstvo z kmeňa Léviho, lebo Jeroboam „ustanovil za kňazov aj tých z najnižšieho ľudu, ktorí neboli zo synov Léviho.“ Vzbura na začiatku kráľovstva severných desiatich kmeňov je paralelou k Áronovej vzbure a k tancujúcim bláznom. K vzbure došlo po vyjdení z Egypta, na naplnenie proroctva, ktoré zaslúbilo, že bude ustanovené kráľovstvo. V oboch prípadoch bolo ustanovené nové kňazstvo, čo znamenalo zmenu oproti predošlému poriadku vyberania kňazov.

Áronova vzbura so zlatým teľaťom sa zopakovala, no Jeroboam ju zdvojnásobil, lebo zhotovil dve zlaté teľatá a umiestnil ich do dvoch miest. Mesto Dan predstavuje štátnictvo, lebo Dan znamená „súdiť“, a mesto Betel predstavuje cirkevnictvo, lebo Betel znamená „dom Boží“. Zlaté teľatá niesli tú istú symboliku ako Áronovo teľa, avšak s pridaným svedectvom spojenia Cirkvi a štátu, ako ho predstavujú tieto dve mestá. Teľa bolo najvyššou formou pohanskej obete, a preto predstavuje napodobenú Kristovu obeť. Zlato je symbolom Babylonu a teľa bolo obrazom šelmy.

Tak ako Áron ustanovil falošný deň bohoslužby, aj Jeroboam ustanovil sviatok a postaral sa, aby dátum tohto sviatku nezodpovedal času pravého uctievania v Jeruzaleme.

Všetky prvky čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona sú predstavené v Jeroboamovom svedectve vzbury: falošná obeť (teľa), falošný Kristus (oltár), obraz šelmy (spojenie cirkvi a štátu), falošný deň bohoslužby (nedeľa) a sfalšované kňazstvo.

Začiatok starovekého Izraela, začiatok desiatich severných kmeňov ako kráľovstva a začiatok adventizmu majú všetky tie isté prorocké prvky a spoločne určujú prorocké prvky čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona. Staroveký Izrael vyšiel z egyptského otroctva, Jeroboám vyšiel z Egypta, kam utiekol, aby unikol Šalamúnovmu prenasledovaniu, a milleritský adventizmus práve vyšiel z otroctva pápežstva.

Léviho kňazstvo bolo ustanovené pri Áronovej vzbure, podvrhnuté kňazstvo z najnižších z ľudu bolo zriadené v Jeroboamovom svedectve, a keď Pán vstúpil do zmluvy s milleritickým adventizmom, podľa Petra boli milleriti „vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, osobitný ľud; aby ste zvestovali cnosti toho, ktorý vás povolal z temnosti do svojho predivného svetla.“ Svetlo, ku ktorému boli milleriti povolaní, bolo svetlom Millerových drahokamov, znázornených na dvoch tabuľkách Habakuka, ktoré boli v dejinách Áronovej vzbury predobrazené dvoma tabuľami Desatora. Temnosť, z ktorej boli povolaní, bol temný stredovek pápežskej nadvlády, ktorý bol predobrazený temnotou egyptského otroctva.

Keď Kristus pozdvihol chrám, ktorý bol pošliapaný pohanstvom i pápežstvom, učinil tak za štyridsaťšesť rokov, od roku 1798 do roku 1844. Keď chrám vystaval, potom ako Posol zmluvy náhle prišiel do svojho chrámu 22. októbra 1844, lebo vystaval chrám, ktorý bol pošliapaný a zničený, a zároveň očistil kňazstvo, ktoré bolo predstavované kmeňom Lévi.

Ale kto znesie deň jeho príchodu? A kto obstojí, keď sa ukáže? Lebo je ako oheň taviča a ako mydlo bieličov. A bude sedieť ako tavič a čistiť striebra; a očistí synov Léviho a prečistí ich ako zlato a striebro, aby prinášali Hospodinovi obeť v spravodlivosti. Potom bude obeta Júdu a Jeruzalema príjemná Hospodinovi ako za dávnych dní a ako v predošliých rokoch. Malachiáš 3:2-4.

Dňa 22. októbra 1844 Kristus náhle prišiel do svojho chrámu a vstúpil do zmluvy s ľuďom, ktorý bol predstavený lévijským kňazstvom; no do roku 1863 zopakovali Áronovu vzburu a milleritské kňazstvo prešlo do laodicejského kňazstva, ako to predstavuje Jeroboámovo kňazstvo z najnižších z ľudu a Áronovi tancujúci blázni. Svedectvo Jeroboámovej vzbury však nesie širšie svedectvo o vzbure roku 1863. Keď Jeroboám uviedol do platnosti svoj falošný systém bohoslužby, bol z Jeruzalema poslaný prorok, aby pokarhal Jeroboámovu vzburu, čo predobrazne zodpovedá tomu, ako bolo milleritské adventizmus vedené k prijatiu soboty Desatora ako dňa odpočinku.

Keď adventizmus prijal svetlo tretieho anjela a svätyňu, predstavovali pokarhanie pre tých protestantov, ktorí odmietli pribúdajúce svetlo rozpečatovania, ktoré sa začalo v čase konca roku 1798. Tak ako staroveký Izrael zabudol na sobotu počas svojho egyptského otroctva, aj cirkev na púšti zabudla na sobotu do času, keď prišiel rok 1798. Pribúdajúce svetlo posolstva o hodine súdu,

ktoré priniesli milleriti, napokon viedlo k svätyni a k Božiemu zákonu.

Toto svetlo prišlo 22. októbra 1844 a predstavovalo pokarhanie falošného uctievania pre tých, ktorí boli povolani úplne vyjsť z falošných náuk katolicizmu. Uctievanie slnka je znakom autority katolicizmu nad cirkvami, ktoré sa vrátili do jeho lona. Toto pokarhanie je znázornené pri Jeroboámovom ustanovení jeho falošného systému uctievania.

A Jeroboám ustanovil sviatok v ôsmom mesiaci, pätnásteho dňa mesiaca, podobný sviatku, ktorý je v Judsku, a obetoval na oltári. Tak učinil v Bételi, obetujúc teľatám, ktoré zhotovil; a ustanovil v Bételi kňazov výšin, ktoré zriadil. A tak obetoval na oltári, ktorý zhotovil v Bételi, pätnásteho dňa ôsmeho mesiaca, totiž v mesiaci, ktorý si vymyslel zo svojho vlastného srdca; a ustanovil sviatok synom Izraela; a obetoval na oltári a páliť kadidlo. A hľa, prišiel muž Boží z Júdska podľa slova Hospodinovho do Bétela; a Jeroboám stál pri oltári, aby páliť kadidlo. A volal proti oltáru podľa slova Hospodinovho a povedal: Oltár, oltár, takto hovorí Hospodin: Hľa, narodí sa syn domu Dávidovmu, menom Joziáš; a na tebe bude obetovať kňazov výšin, ktorí na tebe pália kadidlo, a na tebe budú spálené ľudské kosti. A dal v ten deň znamenie, hovoriac: Toto je znamenie, ktoré povedal Hospodin: Hľa, oltár sa roztrhne a popol, ktorý je na ňom, sa vysype. A stalo sa, keď kráľ Jeroboám počul slovo muža Božieho, ktorý volal proti oltáru v Bételi, že vystrel ruku od oltára a povedal: Chyťte ho.

A jeho ruka, ktorú proti nemu vystrel, uschla, takže ju už nemohol pritiahnúť späť k sebe. Aj oltár sa rozštípil a popol sa vysypal z oltára podľa znamenia, ktoré muž Boží dal slovom Hospodinovým. Vtedy kráľ prehovoril a povedal mužovi Božiemu: Prosím, obmäkči tvár Hospodina, svojho Boha, a modli sa za mňa, aby sa mi ruka opäť navrátila. A muž Boží prosil Hospodina, a kráľova ruka sa mu opäť navrátila a bola ako predtým. Potom kráľ povedal mužovi Božiemu: Pod' so mnou domov, občerstvi sa a dám ti odmenu. Ale muž Boží povedal kráľovi: Keby si mi dal polovicu svojho domu, nepôjdem s tebou, ani nebudem jesť chlieb ani piť vodu na tomto mieste. Lebo tak mi bolo prikázané slovom Hospodinovým: Nejedz chlieb, nepi vodu a nevracaj sa tou istou cestou, ktorou si prišiel. A tak odišiel inou cestou a nevrátil sa cestou, ktorou prišiel do Bétela. 1. kráľov 12:32–13:10.

Spolu so vzburou zlatých teliat v svedectve Árona a Jeroboáma je v jeho svedectve zahrnuté aj samotné uvedenie falošného systému bohoslužby, ktorý Jeroboám ustanovil. Toto uvedenie predstavuje rozdiel medzi bohoslužbou, ktorá sa mala vykonávať v Jeruzaleme, a Jeroboámovým falzifikátom systému. Od roku 1798 až do roku 1844 Pán vyvádzal svoj ľud z temnoty pápežskej vlády do podivuhodného prorockého svetla, ktoré predstavujú traja anjeli zo Zjavenia štrnastej kapitoly. Protestantské cirkvi toto svetlo odmietli a tým sa v roku 1844 stali dcérami katolicizmu.

Jeroboámovo uctievanie predstavovalo predobraz katolíckeho systému bohoslužby a v jeho príbehu severné kráľovstvo Izraela predstavuje falošný systém katolicizmu, v ktorom sa protestanti milleritskej histórie rozhodli zotrvať. Symbolom tohto systému je uctievanie slnka.

Verné a múdre panny, ktoré 22. októbra 1844 vstúpili do Najsvätejšieho miesta, predstavovali pokarhanie protestantom, ktorí sa práve vrátili pod vplyv katolicizmu a stali sa dcérami Ríma. Pri zavedení Jeroboámovho falšovaného systému bohoslužby prišiel prorok z Judska a pokarhal Jeroboáma, čím predobrazil verné panny, ktoré vstúpili do Najsvätejšieho miesta a boli vedené k

tomu, aby spoznali Boží zákon. Príbeh tohto proroka a jeho pokarhania Jeroboáma je pri uvažovaní o vzbuze roku 1863 nanajvýš poučný, no tento príbeh musí počkať, kým sa k začiatku nepripojí aj koniec.

Počiatky starovekého Izraela, kráľovstvo Jeroboáma a moderný Izrael sú všetky vo vzájomnom súlade a spoločne poskytujú troch svedkov o konci zemskej šelmy zo zjavenia trinástej kapitoly pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Verní milleritského adventizmu sa 22. októbra 1844 stali pravým protestantským rohom zemskej šelmy, a to v dejinách, ktoré sa začali v čase konca roku 1798. Rok 1798 bol začiatkom šiesteho kráľovstva biblického proroctva, Spojených štátov, a ustanovením pravého protestantského rohu adventizmu v Spojených štátoch. V týchto počiatkových dejinách je znázornená záverečná história Spojených štátov, lebo Ježiš vždy ilustruje koniec nejakej veci jej začiatkom.

Tri počiatkové svedecké dejiny starovekého, moderného a Jeroboámovho Izraela znázorňujú záver pozemskej šelmy, no jestvuje aj iný záver, ktorý je potrebné vopred uviesť pred predložením svedectva proroka, ktorý prišiel z Judska a pokarhal Jeroboáma. Dejiny záveru, ktoré treba zahrnúť, sú záverečné dejiny severného a južného kráľovstva Izraela, ako ich predstavuje prorok Ezechiel.

Nemalo by sa zabúdať, že to, čo teraz znázorňujeme, je skutočnosť, že vzbuza roku 1863 je označená prvou ohavnosťou z ôsmej kapitoly Ezechiela, ktorou bol obraz žiarlivosti. Keď sa budeme zaoberať koncom severného a južného kráľovstva tak, ako sú znázornené u Ezechiela, budeme mať viac než dost dôkazov na potvrdenie, že vzbuza roku 1863 bola znázornená vzburou Árona a Jeroboáma a že označuje začiatok prvej zo štyroch generácií laodicejského adventizmu.

V ďalšom článku budeme pokračovať v tomto štúdiu.

Znova ku mne zaznelo slovo Hospodinovo: A ty, syn človeka, vezmi si jednu palicu a napíš na ňu: Judovi a synom Izraela, jeho spoločníkom; potom vezmi druhú palicu a napíš na ňu: Jozefovi, palici Efraimovej, a celému domu Izraela, jeho spoločníkom. A spoj ich jednu s druhou v jednu palicu, aby sa stali jednou v tvojej ruke. A keď sa ťa synovia tvojho ľudu budú pýtať: Neoznámiš nám, čo tým myslíš? povedz im: Takto vraví Pán, Hospodin: Hľa, vezmem Jozefovu palicu, ktorá je v ruke Efraima, i kmene Izraela, jeho druhov, a priložím ich k nej, k palici Judovej, a urobím z nich jednu palicu, a budú jednou v mojej ruke. A palice, na ktoré budeš písať, budú v tvojej ruke pred ich očami. A povedz im: Takto vraví Pán, Hospodin: Hľa, vezmem synov Izraela spomedzi národov, kam odišli, a zhromaždím ich zo všetkých strán a privediem ich do ich vlastnej krajiny:

A učiním z nich jeden národ v krajine na vrchoch Izraela, a všetci budú mať jedného kráľa za kráľa; a už viac nebudú dvoma národmi ani už viac nebudú rozdelení na dve kráľovstvá. Už sa viac nepoškvrnia svojimi modlami ani svojimi ohavnosťami, ani nijakými svojimi priestupkami; ale vyslobodím ich zo všetkých ich príbytkov, v ktorých zhrešili, a očistím ich. A budú mojim ľuďom a ja budem ich Bohom. A môj služobník Dávid bude kráľom nad nimi, a všetci budú mať jedného pastiera; budú chodiť podľa mojich súdov, zachovávať moje ustanovenia a plniť ich. A budú bývať v krajine, ktorú som dal svojmu služobníkovi Jákobovi,

v ktorej bývali vaši otcovia; budú v nej bývať oni i ich synovia i synovia ich synov naveky. A môj služobník Dávid bude ich kniežaťom naveky. Navyše uzavriem s nimi zmluvu pokoja; bude to s nimi večná zmluva. Upevním ich, rozmnožím ich a ustanovím svoju svätyňu uprostred nich naveky. Aj môj príbytok bude s nimi; áno, ja budem ich Bohom a oni budú mojim ľuďom. A pohanovia poznajú, že ja, Hospodin, posväčujem Izraela, keď moja svätyňa bude uprostred nich naveky. Ezechiel 37:15–28.